

Kur'an-ı Kerim nazarında Muhammed (s.a.v.)'i bulmak ve yakın olmak

Estağfirullah, estağfirullah, estağfirullahil Azim.

Euzubillahimineşeytanirracim. Bismillahirrahmanirrahim.

Allâhümme salli ve sellim ve bârik alâ Seyyidinâ Muhammedin; el-Fâtihî limâ ugлиka, vel Hâtimi limâ sebeka, Nâsırîl hakkı bil hakkı, vel Hâdî ilâ sirâtiķel müstekîm, Ve'l-Kur'âni'n-Nâtiki bi-esrârike, Ve'l-Mütehakkîki bi-sırri "Ve inneke le-alâ hulukin azîm", Ve menba-i rahmetike fi'l-âlemîn.

Ve salli ve sellim Allâhümme alâ cemî-i ihvânihi mine'n-nebiyyîne vel mûrselîn; Seyyidinâ Âdem, Seyyidinâ İdris, Seyyidinâ Nuh, Seyyidinâ Hud, Seyyidinâ Salih, Seyyidinâ İbrahim, Seyyidinâ Lut, Seyyidinâ İsmail, Seyyidinâ İshak, Seyyidinâ Yakup, Seyyidinâ Yusuf, Seyyidinâ Eyyub, Seyyidinâ Şuayb, Seyyidinâ Musa, Seyyidinâ Harun, Seyyidinâ Davud, Seyyidinâ Süleyman, Seyyidinâ Yunus, Seyyidinâ İlyas, Seyyidinâ Elyesa, Seyyidinâ Zülkifl, Seyyidinâ Zekerîya, Seyyidinâ Yahya ve Seyyidinâ İsa aleyhimüsselâm.

Ve alâ âlihim ve ashâbihim ve etbâbihim ve veresetihim; el-hâmilîne li-râyetihim ve'l-muhyîne li-sünnetihim ilâ yevmi'd-dîn.

Allâhümme'c-al sâlâtenâ aleyhi miftâhan li-fethî kulûbinâ bi-nûri'l-Kur'ân ve mir'âten li-şühûdi cemâlihi fî külli ân. Hakka kadrihî ve mikdârihil azîm.

Bugün, bu mübarek konumuza ve sohbetimize hürmeten, biiznillah farklı bir yolculuğa çıkacağız. Bugün sözü evvela Kur'an'a bırakacağız.

Zira herhangi birini anlatmak istesek; kelimelerimiz buna yeter, dakikalar kâfi gelir. Ama Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'i anlatmaya ne kelimeler yeter, ne de zamana sıgar.

Yaratılmış her zerre O'nun (s.a.v.) nurundan bir iz taşırk, O'nun teşrifîyle şereflenmişken O'nu layıkıyla anlatmak bu aciz kula, bu fakir dile elbette ağır gelir. Öyle ya; bir su daması, koca bir rahmet okyanusunu nasıl müşahede edebilir, nasıl anlatabilir? Bir zerre, tüm Kâinatın Efendisi'ni nasıl tarif edebilir?

O yüzden O'nu (s.a.v.) en iyi, O'nu yaratan ve O'nu terbiye eden Rabbimiz Kur'an'ı Kerim ile anlatır.

Farz edelim ki; elimizdeki Mushaf, sadece kâğıt ve mürekkepten ibaret değil -ki zaten asla değil- o diridir, canlıdır, konuşan bir "Refik"tir, kadim bir "Dost"tur.

Nitekim Efendimiz (s.a.v.) de Kur'an'ın sadece bir metin olmadığını, manevi bir varlığı ve şahsiyeti olduğunu bizzat haber vermiş ve; "Kur'an, kıyamet günü (sahibi için) şefaat eden bir şefaatçı ve davası kabul edilen bir davacı olarak gelir..." buyurarak O'nun bu canlı hüviyetini tescillemiştir.

İşte o kutlu Hadis'in işaret ettiği o Dost, bugün bizim meclisimize yine başımız gözümüz üzerine Yüce Misafirimiz olarak teşrif etti, başköşeye oturdu.

Bize; her nefesine şahitlik ettiği, Hira'da titrerken teselli ettiği, Taif'te taşlanırken sırrına erdiği, Mirac'da eşlik ettiği o "En Yakınınu" anlatıyor.

O Dost (Kur'an) konuşsa ve bize Resulullah sallallahu aleyhi ve sellemi anlatsa, söze nasıl başlardı?

O'na sadece "dost" mu desin? Bu kelime O'nun yanında ne kadar da sönük kalır! "Arkadaş" mı desin? Hafif gelir. O, Kur'an'ın "Sırdası"dır. O, ayetlerin satırlardan sadırlara dökülmüş "Canlı Hali"dir. Rabbimizin Necm Suresi'nde "Sâhibukum"; Sizin Sahibiniz, Yol Arkadaşınız diye bizlere emanet ettiği, ama Kendisi'ne "Habibim" diye seçtiği O Eşsiz Güzel'i, yani Efendimiz Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellemi Kur'an'ı Kerim'den dinleyeceğiz.

En Sadık Dostun Dilinden: Kur'an'ın Kalbindeki "Muhammed" (s.a.v.)

Eğer Kur'an'ı Kerim dile gelseydi, bize ilk olarak O'na (s.a.v.) duyduğu derin saygıyı anlatırıdı. Derdi ki:

"Siz benim sayfalarımı çevirdiğinizde, Adem'e 'Ey Adem!', Nuh'a 'Ey Nuh!', Musa'ya 'Ey Musa!' diye hitap edildiğini görürsünüz. Ama dikkat ettiniz mi? O'na gelince, Kelam-ı Ezeli'de isminin yalnız haliyle hitap edilmemiğine şahit olursunuz. Rabbim O'na bir kez bile 'Ey Muhammed!' diye seslenmedi; ben de bu edebi satırlarımada muhafaza ettim.

O, sadece bir beşer değil, âlemin yaratılış gayesi olan bir hakikattir. O hüzünlenip örtüsüne büründüğünde, Rabbim O'nun o haline merhametle nazar etti ve 'Ey Örtüsüne Bürünen!' (Müzzemmil/Müddessir) diye nida etti.

Ben O'nun her haline şahit oldum, İlahi muhabbetin O'nu nasıl kuşattığını satırlarına kaydettim. O'nun nebi oluştundaki sırra ayna oldum, sayfalarımda 'Ey Nebi!' hitabı yankılandı. Risalet görevini omuzladığında 'Ey Resul!' hitabını taşımakla şerefleştim.

Siz birbirinize isimlerinizle seslenirsiniz, ama O'nun huzurunda sesinizi dahi yükseltmeyin diye sizi ikaz eden fermanı ben getirdim (Hucurat, 2). Çünkü O'nun sesi, vahyin sesidir. Benim O'na taşıdığım bu hitap, bir hükümdarın en sevdiği vezirine hitabı gibi değil; Ezeli ve Ebedî bir 'Muhib'in (Seven), 'Habib'ine (Sevilen) nazik fisiltisidir."

İşte biz, Kur'an'ın bu nezaketinde O'nu (s.a.v.) buluyoruz. O (s.a.v.), Alemlerin Rabbi'nin bile incitmekten sakındığı, üzerine titrediği bir değerdir.

O Sadık Dost (Kur'an), kelimelere siğmayan bir muhabbetle bizleri kuşatıp sarsarak anlatmaya devam eder:

"Sanmayın ki O'na olan hürmetim, sadece O'na ismiyle hitap etmemekle sınırlıdır. Ben ki Kelam-ı Kadim'im; sayfalarımda hiçbir beşerin hayatına yemin edilmedi, O hariç! Hicr Suresi 72. ayetini okurken kalbiniz titresin: 'Le amruke!'

Yani; '(Ey Habîbim!) Senin ömrüne, senin o mübarek hayatına andolsun ki...'

Alemlerin Rabbi, yarattığı bir kulunun nefeslerine yemin ediyor. Allah Teala, O'ndan daha aziz bir can yaratmadı ve O'ndan başkasının hayatına yemin etmedi. Rabbimiz O'nun bir nefesine dahi bu kadar kıymet verirken; bugün O'nun sünneti konuşulurken, O'nun mübarek sözleri okunurken sesinizi değil; nefsinizi, benliğiniz ve fikrinizi kısacaksınız. Edeп, O'nun huzurunda yok olmaktır. O'nu bulmanın ilk şartı, işte bu edebi kuşanmaktadır."

"O'nun (s.a.v.) Gözyaşlarını Ben Sildim" (Teselli ve İňşirah)

O Dost (Kur'an) anlatmaya devam ediyor:

"Siz O'nu hep güclü, metanetli bilirsiniz. Ama ben O'nun en mahzun anlarına şahidim. Vahyin kesildiği, Mekke'nin o boğucu sıcaklığında 'Rabbim beni terk mi etti?' diye içine kapandığı, yetim yüreğinin daraldığı anları bilirim. Müşrikler O'na 'Sahipsiz' dediğinde, kalbinin nasıl kırıldığını ben gördüm.

"Onların o incitici, o ağır sözleri karşısında O'nun o gül kokulu nefesinin nasıl düğümlendiğini ben biliyorum. İşte o an, Hicr Suresi ayetleriyle O'nun yaralı kalbine şifa oldum. Rabbimin; '**Andolsun, onların söyledikleri şeyler yüzünden göğsünүn daraldığını biliyoruz...**' (Hicr, 97) fermanını ruhuna duyurdum.

Bu ayet ile kelimelerimle sarıldım O'na. 'Biliyoruz' (Na'leme) hitabıyla; 'Senin iç dünyandaki fırtınaların farkındayız, seni anlıyoruz Habibim' tesellisini getirdim ruhuna. Çünkü ayetlerim O'na hissettirdi ki; Rabbinin seni anlıyor olması, bütün acılarını dindirmeye yeter. Anlaşılmak, şifanın ta kendisiydi.

Sayfalarında O'na o halden kurtuluşun hakikati fisildandi: '**O halde Rabbini hamd ile tesbih et ve secde edenlerden ol. Ve sana yakın (ölüm) gelinceye kadar Rabbine ibadet et.**' (Hicr, 98-99).

O'na, Rabbimden gelen şu ders oldum: 'İnsanlar seni überse sen Rabbine dön. Kulların sözleri seni daraltırsa, secde seni genişletir...'

"Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter. O'ndan başka ilah yoktur. Ben sadece O'na tevekkül ettim..." O, sıgnacak bir mağara ararken aslında Rabbine siğindi. O'nun tevekkülü, sebepleri yerine getirip kalbini Müsebbibü'l-Esbab'a (sebepleri yaratana) bağlamanın eşsiz bir örneğiydi.

Hiçbir anda, Rabbi O'nu yalnız bırakmadı. Ben O'nun imdadına **Duha Suresi** ile yetiştim, Rabbinin o şefkatli yemini yetim oldu: '**Kuşluk vaktine ve süküna eren geceye andolsun ki, Rabbin seni terk etmedi ve sana darılmadı!**'.

Hatırla! Sen yetimdin, seni barındırmadık mı?'. O an, O'nun gözlerindeki yaşı sildim. '**Rabbin sana verecek ve sen razi olacaksın**' (Duha, 5) diyerek, O'nun rızasının, Allah katında ne denli kıymetli olduğunun müjdesi oldum.

Gögsü daraldığında, **İnşirah Suresi** olup aktım yüreğine. '**Senin göğsünü açıp genişletmedik mi? Belini büken yükü üzerinden almadık mı?**' (İnşirah, 1-3) diyerek manevi bir inşirah oldum O'na. Ben O'nun hem sırdaşı, hem ilacı, hem de en büyük tesellisi oldum."

"O, İnsandır Ama Nûrum Dokunmuştur" (Beşeriyet ve Sirâcen Munîra)

O Dost (Kur'an) bize, O'nun (s.a.v.) en büyük sırrını da açar:

"Siz O'nu bir rehber olarak örnek alın, adımlarını takip edebilesiniz diye, Rabbimiz O'nun ruhunu beşeriyetin en güzel kumaşıyla ördü: '**De ki: Ben de ancak sizin gibi bir beşerim...**' (Kehf, 110).

Bu hatırlatma, O'nu takip edebilmeniz, O'nun yürüdüğü yolda zorlanmamanız içindi. Çünkü meleği veya insanüstü bir varlığı örnek almanız mümkün değildi.

Hemen ardından '**...fakat bana vahyolunuyor**' sırrını aşıkâr ettim ki, O'nun işığının sıradan bir lamba değil, Rabbimizin nuruyla tutuşturulmuş, etrafını aydınlatan bir **Sirâcen Munîra** (Ahzab, 46) olduğunu bilesiniz. O, insandır ama O'nun kumaşına, vahyin nuru dokunmuştur."

"O'nu Zatım için Seçtim" (İtab, Terbiye ve Gayretullah)

Kur'an, bir dost samimiyetiyle, Allah'ın O'na (s.a.v.) yaptığı nazik uyarıları (itab) da anlatırı bize. Ama bu uyarılar, bir kızgınlık değil, Allah'ın Habibi (s.a.v.) üzerindeki ilahi bir ihtimamın ve "Gayretullah"ın eseridir, O'nu Zatına tahsis etme muradıdır. Derdi ki:

"O, o kadar merhametli ve nazik bir insandı ki, bazen bu nezaketi O'na kendinden taviz verdirirdi. Hatırlayın, eşlerini üzmemek için kendisine bal şerbetini yasaklımıştı. Ama Allah, O'nun helal olan bir nimeti kendisine haram kılmamasına razı olmadı. Çünkü O, aleme örnekti. 'Ey Nebi! Allah'ın sana helal kıldığını, eşlerinin rızası için neden kendine haram kıliyorsun?'. Bu, 'Kendine eziyet etmene dayanamam Habibim' demenin ilahicasıydı.

Bir gün de Mekke'nin ileri gelenlerine İslam'ı anlatmak için çırplırken, âmâ olan ibn Ümmü Mektum gelmişti. O, sadece davasının aşkıyla, sözü kesilmesin diye yüzünü hafifçe ekşitti ve diğer tarafa döndü. O an Rabbi, O'nu o kadar seviyordu ki, O'nun 'en güzel' varken 'güzel' ile (hilaf-ı evla) meşgul olmasına izin vermedi. Rabbinin o nazik ikazını O'na ben taşdım. Abese Suresi olarak döküldüm kalbine.

Ama ne ikaz! Rabbi O'na doğrudan 'Sen yaptın' demeye kıymadı; 'O yüzünü ekşitti' (Abese ve tevella) diye üçüncü şahıs (gaip) kipiyle başladı söze. Sonra yavaşça ve şefkatle O'na döndü.

Bu uyarılar, O'nun ahlakını arındırıp parlatmak içindi. O'nun makamı o kadar yükseltti ki, Rabbi O'nun o tertemiz aynasında, 'en sevgiliye' yönelmekten alıkoyacak bir toz zarresi kadar gölge bile istemedi.

"Size Olan Düşkünlüğü Beni Bile Ağlattı" (Tevbe 128)

Kur'an'ı Azümışsan, burada en hassas noktaya değiniyor:

"O'nun sizi ne kadar sevdigini, Rabbim benim kalbime naksetti. Tevbe Suresi'nin 128. ayetine bakın. Orada O'nun o mübarek yüreğinin derinlerine ve o eşsiz şefkatine ayna tuttum; ümmetine olan düşkünlüğünü satırlarına naksettirm. O, size 'Harîsun Aleykum'dur; üzerinize titreyen, iyiliğinizi şiddetle isteyen, size çok tutkun ve düşkündür. Sizin biriniz ateşe doğru gitse, O'nun canı yanar. Sizin birinizin ayağına taş değse, O'nun yüreğine dağ düber. Sizin sıkıntıya girmeniz O'na ölümden ağır gelir.

Öyle bir şefkat ki bu; Alemlerin Rabbi olan Allah, kendi esma-i hüsnasından 'Rauf' ve 'Rahim' isimlerini dünyada bir tek O'na vererek, O'nu kendi merhametiyle boyadı.

Siz O'nun sadece merhametini mi gördünüz? Ben O'nun, sizin kurtuluşunuz için kendi canınızı nasıl hiçe saydığını da şahidim.

İnsanlar hakikate yüz çevirdiğinde, O'nun kalbi öyle bir daralırdı ki, Kehf Suresi'nin 6. ayetiyle O'nun o ızdırabını ebeden kaydettim:

'Demek sen, bu söze inanmazlarsa, arkalarından üzülerek âdetâ kendini tüketeceksin!' (Kehf, 6).

Evet, yanlış duymadınız... O, bir insan ateşe düşmesin diye, kederinden eriyip bitecek kadar, üzüntüden kendini helak edecek kadar size düşkündür. O'nun derdi kendi nefsi değil, sizin ebedi saadetinizdir."

Bilir misiniz? Ben O'nun savaş meydanındaki halini bile aşıkla kaydettim. Uhud'u hatırlayın... Okçular yerini terk etmiş, emir dinlenmemiş, savaşın seyri değişmişti. Her komutanın öfkeleneceği, cezalar yağdıracağı o anda, O'nun kalbinden sadece rahmet taşıdı. Âl-i İmrân Sûresi 159. Ayette Rahman'ın nimeti ve ihsanı olan bu mucizevi ahlaklı şöyleden resmettim:

'O vakit Allah'tan bir rahmet ile onlara yumuşak davranışın! Şayet sen kaba, katı yürekli olsaydın, hiç şüphesiz etrafından dağılıp giderlerdi...'

Kur'an, kalbimizi titreterek bir başka hatırlaya, hüzünlü bir sahneye taşıyor bizi:

"Bir gün İbn Mesud beni O'na okuyordu. Ben O'nun mübarek dudaklarından dökülmeye alışkindım ama bu kez O dinliyor, ben İbn Mesud'un nefesinde yankılanıyorum. Nisa Suresi'ni okumaya başladık. Ta ki 41. ayetin o ağır manasına gelince:

'Her ümmetten bir şahit getirdiğimiz ve seni de onların üzerine bir şahit olarak getirdiğimiz zaman halleri nice olacak?'

Bu ayet semada yankılanınca, O elini kaldırdı ve 'Şimdilik yeter, kâfi...' buyurdu. O mübarek gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Ey ümmet! O niçin ağladı sanırsınız? Kendi için mi? Hayır! Çünkü 'Şahit' olmak zordur. Mahşer yerinin o dehşetli anında, ümmetinin günahlarına, hatalarına, mahcubiyetine şahitlik edecek olmanın hüzünü çöktü omuzlarına. O gözyaşları, ümmetine olan merhametinin ve omuzlarındaki o ağır yükün sessiz feryadıdır. O ağlarken, melekler süküttü etti. Siz O'nu anarken, işte bu hassasiyeti ve bu gözyaşını yüreğinizde hissedin.

O, sadece bir tebliğci değildi; O, ümmetinin derdiyle eriyen bir mumdur. Ben şahidim ki, geceleri sabahlara kadar 'Ümmetî, Ümmetî' diye inlediğinde, Cibrail bile O'nun bu haline hayran kalındı. O'nu bulmak istiyorsanız, O'nun bu şefkatine siğının." "O'nun Makamı: Canınızdan Daha Yakın (Ahzâb 6)

Kur'an'ı Kerim buyuruyor:

"Siz O'nu sadece bir elçi mi sandınız? Rabbimiz, O'nun makamını sizin canınızın önüne koydu! Ben de Ahzab Suresi 6. ayette bu ilahi fermanı şöyleden ilan ettim:

'Peygamber, müminlere kendi canlarından daha yakındır...' (Ahzâb Sûresi, 6). Çünkü sizin ebedi kurtuluşunuz için dertlenen ve gözyaşı döken O Nebi, sizin kendinize duyduğunuz sevgiden daha evladır, daha üstünür. O'nun size olan şefkati, bir babanın evladına olan şefkatinden katbekat fazladır."

"O ve Ben: Et ve Tırnak Gibiyiz" (Huluk-i Azim)

"Bana O'nun ahlakını soruyorsunuz...

Rabbimiz Kalem Suresi'nde O'na, 'Şüphesiz sen Yüce bir Ahlak üzeresin' (Huluk-i Azim) beratını verdi ve ben de bu şahadeti aleme ilan ettim.

O, ahlakın zirvesindedir. O ahlak, benim ayetlerimin ete kemiğe bürünmüş halidir. O, adeta 'Yaşayan Kur'an'dır. O yürüdüğünde benim hükümlerim yürürl, O konuştuğunda benim hakikatim konuşur. Beni anlamak isteyen O'na baksın, O'nu görmek isteyen bana baksın.

Zira ben Kur'an-ı Sâmit (Sessiz Kur'an), O ise Kur'an-ı Nâtik (Konuşan Kur'an)'dır".

"O'nun Makamı Benim Sırımdır" (Makam-ı Mahmud)

Ve Kur'an, bize O'nun (s.a.v.) ulaşılmaz zirvesini, perdelerin açıldığı o ufku gösteriyor:

"Siz O'nu sadece dünyada mı rehber sanıyorsunuz? İsra Suresi 79. ayette Rabbimizin O'na vaat ettiği söze bakın: 'Makam-ı Mahmud'. Yani Övülmüş Makam..."

Bu öyle bir makamdır ki, kiyamet günü herkes 'Nefsî, nefsi' derken, O başını secededen kaldırımayacak ve 'Ya Rabbi, ümmetimi bağıtlamadan kalkmam' diyecektir. Allah Teala, O'na 'Şefaat et, şefaatin kabul olunacaktır' buyuracaktır. O makam, O'nun Allah katındaki naz makamıdır. O'nun gözyaşının geri çevrilmediği, naz ve niyazın iç içe geçtiği yerdir."

Ve Kur'an devam ediyor:

"Ahzab Suresi 56. ayette Rabbimin fermanını size şöyle duyurdum: 'Şüphesiz Allah ve melekleri Peygamber'e salât ediyorlar; ey iman edenler, siz de ona salât ve selâm okuyun ve tam bir teslimiyetle selam verin.'

Düşünün bir kere! Ben sizi herhangi bir ibadete değil, Allahu Teala'nın ve meleklerinin bulunduğu o kutlu kervana katılmaya, o ilahi file eşlik etmeye davet ediyorum. O'na salât etmek, sadece bir dua değil, Allah'ın ve meleklerin o büyük meclisine katılmak, o ilahi halkaya girmektir. O'na yakın olmak, bu ilahi nidaya ses vermektir."

"O'nun Kanatları Altında: Tevazu Sırrı" (Şuara 215)

"Bana O'nun o yüce makamına rağmen insanlara nasıl yaklaştığını sorarsanız... Rabbi O'na şöyle ferman buyurdu: 'Sana uyan müminlere kanadını indir (tevazu kanadını ger)!"

İşte bu ayetle Rabbi O'na; bir kuşun yavrularını korumak için üzerine titreyip kanatlarını yere indirmesi gibi, müminlere karşı alçakgönüllü ve koruyucu olmasını öğütledi. O Mirac'da göklerin zirvesine yükseldiğinde bile başı dönmedi; yeryüzüne indiğinde yine yetimlerin başını okşadı, yoksullarla aynı sofraya oturdu. Çünkü O, emri 'Kanadını indir' diyen Rabbinde alımıstı."

"Sevginin İspatı: İttiba" (Âl-i İmrân 31)

"Allah'ı sevmenin sırrına ermek isterseniz, ben size o sevginin kapısını ardına kadar açtım. Muhabbetin mihenk taşını Âl-i İmrân Sûresi ile sayfalarımda ilan ettim ve Rabbimin şu fermanını size taşımışım:

'De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyın ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağılaşın...' (Âl-i İmrân Sûresi, 31).

Allah'ı sevmenin ve O'ndan karşılık görmenin yolu, O'nun sünnetine uymaktan, O'nun izini takip etmekten, O'nun boyasıyla boyanmaktan geçer. Ancak bu şekilde 'Seven' (Muhib) kollar, Allah tarafından 'Sevilen' (Mahbub) kollar makamına yükseltilir."

O ve Beraberindekiler: Maiyyet Sırı (Fetih, 29)

"Sadece tek başına O'nu değil, O'nunla beraber olmanın manevi çizgisini de Rabbimiz şu ayetimde resmetti. Fetih Suresi 29. ayeti:

'...Muhammed Allah'ın elçisidir. Beraberinde bulunanlar da kâfirlere karşı çetin, kendi aralarında merhametlidirler. Onları rükûya varırken, secde ederken görürsün...'

O'nunla 'beraber' olmanın hakikati budur. O'nu bulmak, sadece O'nun şahsını değil; O'nunla 'beraber' olan Ashabını ve O'nun yolundan giden Salihler Topluluğunu da sevmeyi gerektirir. Çünkü 'kendi aralarında merhametli' (ruhamâu beynehum) vasfi, O'nun ahlakının topluma yansımasıdır.

Peki ya zamanın araya girdiği, O'nu dünya gözüyle göremeyen hasretli bağırılar O'na nasıl ulaşacak? Tevbe Suresi 119. ayet ile o kutlu vuslatın sırrını kaydettim: 'Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve sadıklarla beraber olun.'

Kimdir bu sadıklar? Onlar, O'nun ahlakını, halini ve davasını omuzlarında taşıyan Rabbani alimlerdir, veli kullardır. O'na yakın olmak, bu sadıkların halkasına girmektir.

Siz O'nu benden dinlediniz, ben ise O'nun kalbine indim. Şahitlik ederim ki O, Rabbinden gelene bir an bile tereddüt etmeden teslim olandır. 'Peygamber, Rabbinden kendisine indirilene iman etti...' O'nun imanı, sadece bir kabullenmiş değil; her zerresiyle Hakk'ın nurunda eriyıştır. O, 'duydum ve itaat ettim' ufkunda duran sarsılmaz bir sadakat kalesidir.

O'na yaklaşmak mı istiyorsunuz? Öyleyse Rabbimizin şu kelamına kulak verin: 'De ki: Şüphesiz benim namazım, kurbanım, hayatım ve ölümüm hepsi âlemlerin Rabbi olan Allah içindir.' (Enâm, 162). O, nefinden geçmiş, benliğini Hakk'ın yolunda feda etmiş bir 'Abd-i Küll' (tam kul) idi. İşte O, öyle bir kuldu ki; kalbi merhametle atar, nefesi şükür, adımı edep, her anı zikir idir. Özette; Hayatı bir secdeden ibaretti, ölümü ise Refîk-i A'lâ'ya (En Yüce Dost'a) kanatlanmaktı."

Sonuç: O'nu Bulmak Kendini Bulmaktır

Kur'an-ı Kerim, adeta dile gelip bize Efendimiz'i (s.a.v.) anlatsayıdı, işte bundan da büyük bir aşkıla, bundan da büyük bir hayranlıkla anlatırdı. Çünkü O (s.a.v.), Kur'an'ın baş tacıdır.

Burada vardığımız sonuç şudur:

Allah'a ve O'nun Rasûlü'ne (s.a.v.) göstermemiz gereken sevgi, bağlılık ve saygı en yüce mertebede olmalıdır. İmanımızın sağlam bir zemine oturması için kalbimizin en müstesna yerine ilk önce Allah'ın, sonra Resûlullah'ın (s.a.v.) makamını yerleştirmeliyiz. Rabbimiz, Rasûlü'nün (s.a.v.) sevildiğini müjdelemiş ve onu "Habîb-i Rabb" olarak anmıştır:

Haşr Suresi, 7. Ayet "...Peygamber size ne verdiyse onu alın, neyi de size yasak ettiyse ondan vazgeçin. Allah'a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz, Allah'ın azabı çetindir."

Bu sevgi ve bağlılığın imanın gereği olduğuna dair Kur'an'daki temel ölçütler şunlardır:

- "Peygamber mü'minlere kendilerinden daha yakındır..." (Ahzâb Sûresi, 6)

- "Eğer Allah'ı seviyorsanız, bana uyın ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın..." (Âl-i İmrân Sûresi, 31)
- "De ki: 'Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz... mallarınız... size Allah'tan, Resûlü'nden ve Allah yolunda cihaddan daha sevimli ise, Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin!'... Çünkü Allah günaha saplanmış kimseleri hidayete erdirmez." (Tevbe Sûresi, 24)

Biz O'nu (s.a.v.) nasıl buluruz? Kur'an'ın O'na (s.a.v.) baktığı gibi bakarak...

- O'na (s.a.v.) saygıda kusur etmeyerek (Hucurat).
- O'nun (s.a.v.) sünnetini, Allah'ın emri bilerek (Haşr, 7).
- O'nun (s.a.v.) hüznünü üzün, sevincini sevinç edinerek (Duha).
- Ve en önemlisi, O'nun (s.a.v.) bize olan düşkünlüğüne (Harîsun Aleykum), O'nun (s.a.v.) yoluna baş koyarak karşılık vererek.
- Ona (s.a.v.) salat ederek: Salavat, kul ile Peygamber arasında kurulan manevi bir köprü, bir "Rabîta-i Muhabbet" hattıdır.

Allah'ın Salâti: O'na rahmet etmesi, makamını yükseltmesi ve O'ndan razı olmasıdır.

Meleklerin Salâti: O'nun için istigfar etmeleri, O'nu övmeleri ve hizmetinde bulunmalarıdır.

Müminlerin Salâti: O'na dua etmek, O'nun davasını yükseltmek ve O'na olan bağlılıklarını tazelemektir.

Salavat Boyutu	Anlamı ve Mahiyeti	Zahiri Yansımı (Amel)	Batını Yansımı (Hal)
Dilin Salâti	İsminin anılması ve dua	Salavat cümlelerini telaffuz etmek	Gafletin gitmesi, dilin nuranileşmesi
Aklın Salâti	Risaletini tasdik ve	Sünnetin hikmetini	Şüphelerin yok olması,
	tefekkür	araştırmak	yakin gelmesi
Kalbin Salâti	Derin muhabbet ve teslimiyet	O'nu her şeye tercih etmek	Fena fi'r-Resul, manevi huzur
Bedenin Salâti	Sünnete fiili ittiba	İbadet ve ahlakta O'nu taklit	Uzuvların günah işlemekten korunması
Toplumun Salâti	Davasını (Dini) yükseltmek	İslam'ı yaşamak ve yaşatmak	Adalet, merhamet ve toplumsal barış

Biz O'nu (s.a.v.) ararken, aslında O'nun (s.a.v.) bizi asırlardır beklediğini, bize kucak açtığını fark etmeliyiz.

O'na (s.a.v.) yakın olmak, bu "Harîsun aleykum" sırrına ermekle olur.

O (s.a.v.) bizim için dertleniyorsa, biz de O'nun (s.a.v.) dertlendiği şeyler için dertleneceğiz.

O'nun (s.a.v.) davasını, O'nun (s.a.v.)sünnetini, O'nun (s.a.v.)ahlakını dert edinmeyen, O'na (s.a.v.) nasıl yakın olabilir?

- Sabah namazına kalktığımızda, "O (s.a.v.) da kalkardı, O'nun (s.a.v.) sünneti" diyerek kalkıyoruz, O'nu (s.a.v.) seccadede buluruz.
- Bir yoksula yardım ederken, "O (s.a.v.) cömertti, rüzgardan daha hızlı hayır yapardı" diye yapıyorsak, O'nu (s.a.v.) infakta buluruz.
- Öfkeli olduğumizde, "O (s.a.v.) kendi nefsi için kızmadı" diyip yutkunuyorsak, O'nu (s.a.v.) sabırda buluruz.

Kur'an-ı Kerim baştan sona O'nu (s.a.v.) anlatır.

- **İnşirah Suresi**'ni okurken, O'nun (s.a.v.) daralan göğsünün nasıl ferahlatıldığını, nur ve hikmet dolduğunu, belini büken yükün nasıl üzerinden alındığını, Allah'ın kendi isminin yanına O'nun (s.a.v.) ismini alarak O'nun (s.a.v.) şanını nasıl yüceltiğini hissedince, anlayınca, daralan göğüslerimiz genişleyince
- **Duha Suresi**'ni okurken, O'nun (s.a.v.) yetimliğine Rabbimizin nasıl sahip çıktığını, O'nu (s.a.v.) Zatına mahsus kılmış olduğunu (âvâ), O'nu (s.a.v.) başkasına (sebeplere) emanet etmemiş olduğunu ve O'nun (s.a.v.) tek hamisinin Hak olduğunu kalbimizle hissedince ve O'nun (s.a.v.) ümmeti olarak bize sahip çıktıığını hissedince
- **Ahzab Suresi**'ni okurken, O'nun (s.a.v.) şerefinin arş-ı alada nasıl yankalandığını duyuna

Biz O'na (s.a.v.) yakın olma şerefine mazhar olmuşuzdur, Allah'ın bizi O'na (s.a.v.) ümmet kılmışına ne kadar şükretsek şükürde eksik kalırız. Elhamdülillah.

Peygamber sevgisinin kalbin derinliklerinde kök salmasının alametleri şunlardır:

- **O'nu Görmeyi Arzulamak:** Rüya veya yakaza halinde O'na (s.a.v.) kavuşma istiyaki duymak.
- **O'nun Sevdiklerini Sevmek:** Ehl-i Beyt'e, Ashab'a ve salihlere muhabbet beslemek.
- **O'nun Üzüldüğüne Üzülmek:** Günah işlediğinde veya bir sünneti terk ettiğinde, O'nun (s.a.v.) manen incineceğini düşünüp pişmanlık duymak.
- **İsmi Anılınca Huşu Duymak:** Kalbin titremesi, rengin değişmesi (Sahabenin bazlarında görülen hal). •
Kur'an'a Muhabbet: O'nun (s.a.v.) getirdiği ve "ahlakım" dediği Kitab'ı sevmek
- **Canımızdan, nefsimizden çok sevmek:** Hubeyb b. Adiy'in Şehadeti: Müşrikler tarafından idam edilmek üzereyken, "Muhammed'in senin yerinde olmasını ister miydin?" sorusuna, "Vallahi değil benim yerimde olması, O'nun Medine'de ayağına bir diken batmasına bile razi olmam" cevabını vermesi, sahabenin "Tevbe 128" ayetini (Harîsun Aleykum) nasıl içselleştirdiğini gösterir. Onlar, Peygamberimizin (s.a.v.) sıkıntısını kendi ölümlerinden daha ağır görüp oradaları. Abdullah b. Zeyd'in Duası: Peygamberimizin (s.a.v.) vefat haberini alınca, "Ya Rabbi! Gözlerimi al ki, O'ndan sonra kimseyi görmeyeyim, tek tesellim ahirette O'nu görmek olsun" diye dua etmesi, aşıkın aklı aşan boyutunu (sekir hali) gözler önüne serer.

Biz O'na (s.a.v.) Emanetiz, O da (s.a.v.) Bize Emanet

Biz hem O'nun (s.a.v.) ümmetindeniz, hem O'nun (s.a.v.) ümmetine aidiz hem de bu ümmetin her bir ferdi birbirine O'nun (s.a.v.) emanetidir. İnsan En Sevdigi'nin emanetini ancak başı gözü üstüne koyup her nefesiyle korumak için amel edebilir.

Bu ümmet için en güzel şey Resulullah sallallahu aleyhi vesellemidir. O yüzden O'na (s.a.v.) benzemeyi dileriz. Her hareketimizde, düşüncemizde, nefesimizde ve amelimizde O'nun (s.a.v.) gibi olmak isteriz.

Canımız O'na (s.a.v.) kurban olsun. Lakin O'nun (s.a.v.) bizden beklediği en büyük kurban; her halimizle O'na (s.a.v.) benzemeye çalışıp 'Ümmet, Ümmet!' diyerek dertlenmek, amel etmek ve nefsimizi O'nun (s.a.v.) sünnetine feda etmektir.

Niyetimiz biizzillah bu olsun ve inşallah bizzatihi kendi nefsimizden ve sonra ev eşrafımızdan başlayan ve henüz hiç tanımadığımız belki tanımayaçığımız kişilere kadar uzanan tüm ümmet-i Muhammed'e kadar her şeyle her bir kimseyle bu emanete layık olmaya, en sevdiğimiz insanın emanetine O'nun (s.a.v.) kadar hassas, Rauf ve Rahim ve diğerkam, merhametli, sevimli, hayırlı, bereketli, şifalı olma niyetiyle gayreyle her nefesimizi alırız ve sahip çıkmaya çalışırız.

O'na (s.a.v.) ulaşmak haddimiz olmasa da, O'na (s.a.v.) yaklaşmaya ve O'na (s.a.v.) benzemeye çalışmak boynumuzun borcudur, kalbimizin ilacıdır, ruhumuzun vuslatıdır.

Aciyane Duamız

Ya Rabbi! Dillerimiz lal, kelimelerimiz biçare, boynumuz kıldan ince. Ama Sen 'Dostum' dediğin Kur'an'la bize 'Habibim' dediğin Sevgili'yi öyle bir anlattın ki, hasretimiz dağları astı.

Ya Rabbi, bize Kur'an'da "Azîz", "Rauf", "Rahim", "Kerim" diye tanıttığın; üzerine yemin ettiğin, isminden önce "**Ey Nebi**" diye seslenip bizlere edebi öğrettiğin Efendimiz'i (s.a.v.) hakkıyla tanımayı nasip eyle.

Ey Alemlerin Rabbi! Hani O (s.a.v.), ümmetinin hali arz edildiğinde, Nisa Suresi okunurken mübarek gözlerinden yaşlar akmıştı ya... O mübarek yanaklarından süzülen her bir inci tanesi hürmetine; bizim günahlarla kararmış, kaskatı kesilmiş kalplerimizi o gözyası deryasında yıka, pak eyle!

Hani O (s.a.v.), Taif'te taşlanırken bile rahmetle dua etmişti ya... O'nun (s.a.v.) o engin, o kuşatıcı merhameti hürmetine; bizi nefsimizin attığı taşlardan, şeytanın sinsi tuzaklarından O'nun (s.a.v.) zırhına sıgındırarak koru!

Hani mahşerin o dehşetli gününde; peygamberler bile "Nefsî, nefsi" derken, O (s.a.v.) secdeye kapanıp başını kaldırımayacak ve "**Ümmetim! Ümmetim!**" diye inleyecek ya... İşte o gün Ya Rabbi! O dehşet meydanında, bizi O'nun (s.a.v.) '**Ümmetim**' diyerek sahiplendiği, gözyasıyla şefaat ettiği o bahtiyarlar zümresine ilhak eyle!

Ya İlahi! Bizi öyle bir aşkıla yak ki; aldığımız her nefeste O'nun (s.a.v.) kokusunu duyalım. Baktığımız her yerde O'nun (s.a.v.) nurunu görelim. Attığımız her adımda O'nun (s.a.v.) izine basalım.

Bize Tevbe Suresi'ndeki 'Harîsun Aleykum' sırrını lütfet! O (s.a.v.) nasıl bize düşkünse, Sen de bizi O'nun (s.a.v.) sünnetine meftun, davasına delicesine tutkun eyle!

Ayeti kerimende "**Canlarınızdan daha yakındır**" buyurduğun o Şanlı Nebî'yi; nefsimizden, malımızdan, evladımızdan, hatta aldığımız nefesten daha aziz bilmeyi kalplerimize mühürle.

Bizi dünyada O'nun (s.a.v.) sancağı altında, ahirette O'nun (s.a.v.) Livâü'l-Hamd sancağı altında cem eyle. Bizi Havz-ı Kevser'inde, O'nun (s.a.v.) mübarek elinden, bir daha susamayacağımız o ab-ı hayatı içmeye memur eyle.

Ya Rabbi! Bizi O'na (s.a.v.) komşu eyle... Ama öyle bir komşuluk ki; cennette O'nun (s.a.v.) cemalini gördüğümüzde, dünyadaki hasretimizin bittiği değil, vuslatımızın ebedileştiği bir an olsun.

Allah'ım! Efendimiz'in (s.a.v.) o narin, o hassas kalbini incitmekten Sana sığınırız! Mahşer günü O Gül Yüzlü Sultan (s.a.v.) bize baktığında, yüzünü çevirmesinden Sana sığınırız! O'nun (s.a.v.) huzuruna yüzü kara, boynu büük gelmekten Sana sığınırız! Bizi O'na (s.a.v.) mahcup etme Ya Rabbi!

Bizi dünyada O'nun (s.a.v.) izinden, ahirette O'nun (s.a.v.) dizinden ayırma.

Dualarımızı; Kabe'nin örtüsüne tutunup yalvaranların gözyaşları hürmetine, Arafat'ta açılan eller hürmetine... Ama en çok da; "Sen olmasadın alemleri yaratmadım" hitabına mazhar olan o Eşsiz Güzel'in, o Nazlı Habibin (s.a.v.) hatırlına kabul eyle!

Salât O'na, Selam O'na, Hasret O'na... Ve Hamd, bizi O'na ümmet kılan Sana olsun Allah'ım... Âmin... Âmin... Âmin... Bi-hürmeti Seyyidi'l-Mürselîn ve bi-hürmeti Tâhâ ve Yâsîn. Ve'l-hamdü lillâhi Rabbi'l-âlemîn. Lillâhi Teâlâ'l-Fâtiha, maas-salavât.

Seyyidimizden:

Hani Allah Azze ve Celle kadar Resulullah'ı seven hiç kimse yoktur. Biz O'nu Kur'an-ı Kerim'de o kadar net anlıyoruz ki... Yetimliğinde yanında; yetim olduğunu hatırlattığı zaman diyor ki: "*Ben sana Duha'yı hediye etmedim mi? Ben senin için ahireti güzel yapmadım mı? Ben sana gökteki yıldızları secde ettirmedim mi?*"

Rabbü'l-âlemîn her seferinde Muhammed'den (sallallahu aleyhi ve sellem) bahsederken, illaki onun karşısında bir yemin etmiş; güneşe, aya, yıldızı... ve oraya Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemi süslemiş ve koymuştur. Allahu Teâlâ onun için kalemi hatırlatmış, kalemi yazanları hatırlatmış ve sonra "Ya Muhammed" demiş. Allahu Teâlâ ona Kerim olan vasfini anlatmış, sonra "Ya Muhammed" demiş.

Allah Azze ve Celle onu bize tanırken, "*Demiş, O size ne kadar düşkündür. O sizi ne kadar çok seviyor.*" Her peygamber için bir vasif saymıştır ama demiş; "*O sizin için ne de güzel sizi görür, gözetir; size ne güzel bir müjdeleyicidir O.*" der.

Allahu Teala Resulullahsallallahu aleyhi ve sellemi bize anlatırken en çok üzerinde durduğu şey şudur: Demiş, "*O Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem benim rahmetimin yeryüzündeki bir numunesidir ey insanlar! O yeryüzünde varken ben size söz veriyorum, ben size merhamet edeceğim.*" Merhametin çıkış kaynağı Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemdir. Rabbü'l-âlemîn de onu o kadar güzel anlatıyor ki...

Kur'an-ı Kerim'de hitap metoduna baktığınız zaman; cennet anlatılır, cehennem anlatılır, peygamberin kıssası anlatılır, yaratış anlatılır, şeytanın cennetten kovuluşu anlatılır, secde anlatılır... Ama Muhammed sallallahu aleyhi ve selleme gelince, bir anda Kur'an-ı Kerim'in grameri değişir, yapısı değişir, her şeyi değişir. Bir anda o keskin ateş durulur, cehennem nefes alamaz hale gelir; Allahu Teâlâ "Ey Muhammed" der.

Yani Allah Azze ve Celle Peygamberimize o kadar güzel sahip olmuş, o kadar güzel sahip olmuş ki... Ve bu sahipliği bize emanet etmiş Rabbü'l-âlemîn. Demiş: "*Ey insanlar! Ben size en sevdığımı verdim. En sevdığımı verdiğim, Kur'an-ı Kerim'le, sevgi kelamlarımla ispat ettim. Ey insanlar! Benim O'nun için felekleri, yıldızları, âlemi yarattığım'ı sakın üzmeyin, kıymetini düşürmeyin. Sakın onsuz bir hayatınız, bir nefesiniz olmasın. Çünkü hayatı ve nefesi ben onun hatırlına yarattım.*"

Ey hatırlayan insanlar! Allahu Teâlâ'nın Kur'an-ı Kerim'de çizdiği Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemi çok iyi bilin. Çok iyi hafızanıza yerleştirin, çok iyi kalbinize koyun. Allahu Teâlâ, Kur'an-ı Kerim'de Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemneden sevgiyle, saygıyla, edeple ve O'nun gelecekle ilgili her halinden bahseder ve O'na her halde sahip çıkar. Kim Allah ve Resulüne sahip çıkarsa, kim Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem üzerine edep üzerine olursa bilsin ki; Allahu Teâlâ ile yakınlık esması ya da yakınlık hali onda vaki olur.

Resulullah sallallahu aleyhi ve sellemsiz kimse Allahu Teâlâ'ya ulaşamaz. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellemsiz kimse hikmetli Kur'an'ın damlasından içemez. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellemsiz kimse amel edemez. Ey

insanlar! Hangi halde olursanız olun, sakın Resulullah sallallahu aleyhi ve sellemeden vazgeçmeyin. O'ndan vazgeçmediğiniz müddetçe, Allahu Teâlâ'nın sizin için kurtuluş ümidi vardır. Ama bir insan Allah Resulü'nden vazgeçerse, o insanın hayatı durağanlaşır, kalbi katılaşır, aklı matlaşır; o zaman insan hikmet kapısını kendisi kapatır.

Bir insan Kur'an-ı Kerim'deki Muhammed sallallahu aleyhi ve selleme eğer iman ediyorsa; Allah ona Kur'an-ı Kerim'deki Muhammed'in hüsnü niyetini verir, ahlakını verir, edebini verir. Onu halden hale, güzellikten güzelliğe çıkartır. Kur'an-ı Kerim'deki Muhammed'e kim iman ederse; açsa doyar, yetimse bir yol bulur, fakirse zengin olur. Eğer Allahu Teâlâ'yı da bulmak istiyorsa, muhakkak Allahu Teâlâ'yı Cemalullah makamında görür.

Allah, Kur'an-ı Kerim'de Muhammed sallallahu aleyhi ve selleme o kadar güzel sırrını bize sırlandırdı ki... Dikkat edin; Kur'an-ı Kerim'de Muhammed sallallahu aleyhi ve selleme ile geçen her yerde Allahu Teâlâ'nın azameti vardır, büyülüğu vardır, rahmeti vardır ama sonucu illaki Muhammed sallallahu aleyhi ve selleme çıkar.

Bir insan güvende olmak istiyorsa, Allah'ın rahmetinde olmak istiyorsa, Allahu Teâlâ'nın merhametinde ve ihsanında olmak istiyorsa; Allahu Teâlâ Kur'an-ı Kerim'de Muhammed sallallahu aleyhi ve selleme nasıl sevmış, nasıl vasiplandırmış, nasıl bize tanıtmışsa; hayatında o Muhammed sallallahu aleyhi ve selleme oturtması lazımdır. Eğer oturtursanız kaderinize Muhammed sallallahu aleyhi ve selleme, kaderinizin her hayatı daha büyük hayırla dönüp gelmek zorundadır size.

Bir insan bir gününü Resulullah sallallahu aleyhi ve sellemsiz geçirirse, bir gününde Resulullah sallallahu aleyhi ve sellemsiz, salavatsız geçirirse; o insan cimrinin ta kendisidir. Ve Allah cimrileri sevmez. O yüzden ne olur sizler akıllı olun; muhakkak bir gününüzde Allah Resulü'ne sallallahu aleyhi ve selleme ayıracak zamanınız, ahlakınız, edebiniz, kelamınız olsun. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellemin dediği; "İki günü eşit olan ziyandadır." Her gün Allah Resulü meclisinden kendinize bir hisse almaya çalışın. Bu hisseye Kur'an-ı Kerim'i ortak edin. O zaman inşallah her güzel hale erişeceksiniz.

Hangi kapı kapanmamış, Allah Azze ve Celle onu açmamış ve açarken de Bismillahirrahmanirrahim'in yanına Hak Muhammed'i koymamıştır. Bir insan "Bismillahirrahmanirrahim, Hak Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem" derse ve bir kapıyı açtığını tefekkür ederse; hangi zor kapı olursa olsun bu her kapıyı açar, her kilidi döndürür. "Bismillahirrahmanirrahim, Hak Muhammed Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem." Açılmayan her kapıyı ancak bu açar.

Ey insanlar! Bu Kur'an'dan bize bir nasiptir. İşte bu nasibi alın, ehnizine, varislerinize güzelce anlatın. Allah size merhamet etsin inşallah. Rabbim razı olsun.